

Arrest

nr. 188 680 van 21 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 maart 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt op juli 2009 België binnen als niet begeleide minderjarige.

Op 18 september 2009 wordt aan zijn voogd een bevel tot terugbrenging gegeven (bijlage 38).

Op 3 augustus 2010 dient de voogd van verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfsdocument in toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005.

Op 27 augustus 2010 wordt deze aanvraag afgewezen.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 53 453 van 20 december 2010 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 18 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 3 augustus 2010 wordt afgewezen.

Bij arrest van de Raad nr. 62 244 van 27 mei 2011 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 8 augustus 2011 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

Op 20 augustus 2011 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 januari 2012 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor drie jaar.

Op 29 oktober 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Op 27 maart 2013 wordt ten opzichte van verzoeker opnieuw een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Op 2 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 augustus 2013 neemt de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag.

Op 16 oktober 2014 wordt het kind van verzoeker geboren.

Op 9 december 2014 meldt de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker en zijn partner zich zijn komen aanbieden met het oog op wettelijke samenwoning en vraagt informatie. De partner van verzoeker is een tot onbeperkt verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Op 27 juli 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 oktober 2016 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 1 februari 2017 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel gedurende drie jaar behalve negen maanden effectief.

Op 22 maart 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: S.I V.: M.

Geboortedatum: (...)1993 Geboorteplaats: M. Nationaliteit: Algerije

ALIAS (...)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2*, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

O Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene heeft een dochter en een partner in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Bovendien kan de betrokkene zijn gezinsleven altijd verderzetten in zijn land van herkomst. Betrokkene heeft, zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs; mededader. Feiten waarvoor hij op 01.02.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden effectief. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 20 08 2011 24.10.2011, 19.01.2012, 27.02.2013, 27.03.2013, 27.07.2015, 15.10.2016. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de verschillende inreisverboden van 3 jaar die hem betekend werden op 27.03.2013 en 07.06.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 74/11, §1 en artikel 74/11, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

Geen wettelijke grondslag voor het inreisverbod

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11 § 1, 4° alinea voor wat betreft de grondslag voor het inreisverbod als voor wat betreft de duurtijd.

Voornoemd artikel laat niet toe een inreisverbod te nemen. Het desbetreffende artikel handelt niet over het nemen op zich van een inreisverbod, maar enkel over de duur van het inreisverbod.

Het gaat om twee verschillende elementen die een eigen rechtsgrond noodzaken. Artikel 74/11 § 1 4° alinea is geen rechtsbasis voor het nemen van een beslissing tot een inreisverbod.

Het argument dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen wat de motivering betreft van de bestreden beslissing, gaat niet op, aangezien de Raad dient te onderzoeken of er in de wet een grondslag is voor het nemen van een inreisverbod, en of die grond in casu kan gevonden worden in het voornoemde artikel.

Zoals reeds gesteld, geldt het voornoemde artikel enkel voor de modaliteiten met betrekking tot het inreisverbod, maar vormt het geen wettelijke basis voor het nemen van een inreisverbod op zich.

Wat betreft de delegatie van bevoegdheid

Verzoeker mocht een bijlage 13sexies ontvangen in toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid.

Verzoeker verwijst naar de volledige tekst van artikel 74/11 § 1.

Artikel 74/11 §1 voorziet op geen enkel moment in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde.

Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld, waaruit blijkt dat deze bevoegdheid gedelegeerd kan worden aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van adviseur uitoefenen.

Er kan evenwel geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Derhalve is de steller van de bestreden beslissing onbevoegd, daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Tweede onderdeel,

Dat artikel 74/11 §1 vreemdelingenwet luidt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

... De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De bestreden beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van acht jaar artikel 74/11 §1, vierde alinea van de Vreemdelingenwet.

De motivering stelt:

"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. "

"dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs; mededader. Feiten waarvoor hij op 01.02.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden effectief. Gezien de ernst van deze feiten kan afgeleid worden dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. "

Het vonnis dd. 1.02.2017 (stuk 6) stelt dat de rechtbank bij de strafmaat rekening hield met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin ze gepleegd werden, zijn jeugdige leeftijd en de persoonlijkheid een gunstig verleden van verzoeker.

De bestraffing werd gedeeltelijk uitgesteld omdat het aangewezen was hem er toe aan te zetten zich in de toekomst te onthouden van dergelijke handelingen. Deze vorm van bestraffing beantwoordde het best aan de repressieve en preventieve doeleinden van de straf (stuk 6).

Verder werd in het vonnis ook verwezen naar het blanco strafblad van verzoeker (stuk 8).

Verder wordt gesteld;

"dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, noch aan eerdere inreisverboden. "

Dit motief heeft geen juridische basis in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing geeft als juridische basis enkel artikel 74/11 §1 vierde alinea aan, en niet 74/11 §1, tweede lid 2° aan.

Uiteraard kan het niet opvolgen van het bevel geen aanleiding geven tot een inreisverbod van 8 jaar, waar maximaal driejaar voorzien is.

De opgegeven motieven falen bijgevolg en zijn in strijd met artikel 74/11 §1 vierde alinea vreemdelingenwet.

Derde onderdeel,

Artikel 74/11 §1 bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een lange termijn van acht jaar.

De beslissing hanteert een automatisme door een termijn van acht jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de veroordeling. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die termijn wordt gekomen.

Er wordt bovendien op geen enkele manier rekening gehouden met het feit dat het de eerste veroordeling van verzoeker betrof.

In casu wordt, omwille van de strafrechtelijke veroordeling, automatisch de termijn van acht jaar gehanteerd.

Nochtans laat de wet toe om geen inreisverbod op te leggen, of een inreisverbod op te leggen van meer dan vijfjaar.

Waarom dit in casu acht jaar wordt, is niet duidelijk. De termijn zelf dient specifiek gemotiveerd te worden, zo niet wordt vervallen in automatismen die niet beantwoorden aan de hogervermelde noodzaak om rekening te houden met de specifieke omstandigheden.

Er wordt niet gemotiveerd waarom verzoeker een inreisverbod van acht jaar krijgt opgelegd.

Er is geen of niet afdoende specifieke motivering met betrekking tot de persoon van verzoeker, zijn lange verblijfsduur, zijn familiale situatie en zijn integratie in België.

Verzoeker verblijft in België sinds 2009, met name acht jaar. Hij kwam hier aan op 15 jarige leeftijd en heeft geen contact meer met familieleden uit zijn land van herkomst.

Sedert eind 2009 vormt hij een koppel met G.D.. Hij woont al enkele jaren samen met haar op hetzelfde adres.

In oktober 2014 kregen zijn een gemeenschappelijke dochter, die thans 2,5 jaar oud is.

Verzoeker deed een regularisatieaanvraag om zijn verblijf te legaliseren, maar deze werd afgewezen.

Voor zover al met specifieke omstandigheden is rekening gehouden, quod non, wordt er op gewezen dat de overwegingen in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 EVRM falen.

Verzoeker verwijst naar wat in het tweede en huidige onderdeel is gezegd.

Met die specifieke omstandigheden wordt in het kader van het inreisverbod dan ook geen of niet afdoende rekening gehouden.

Vierde onderdeel,

Artikel 74/11 §1 vierde alinea bepaalt dat de verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het opleggen van deze duur is geen verplichting in hoofde van verwerende partij, maar een discretionaire mogelijkheid.

Verzoeker betwist dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Rutili, punt 28 en Bouchereau, §35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveira, C-482/01, Jurispr. Blz 15257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Een strafrechtelijke veroordeling volstaat derhalve niet om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving afgeleid kan worden (RW, nr. 165 107 van 31 maart 2016).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatiebevoegdheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. De Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101 624).

In casu wordt als enig feitelijk element de veroordeling uit 2017 aangehaald.

Dit betreft daarenboven de eerste veroordeling van verzoeker.

Verzoeker stelt dat verwerende partij op basis van de feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten. Er is geen enkele

inschatting van de straf die verzoeker heeft ondergaan. Er is geen enkele inschatting van zijn familieleven en zijn vaderschap en dat dit tot gevolg kan hebben dat verzoeker zich in de toekomst zou onthouden van strafrechtelijke inbreuken.

De bestreden beslissing schendt dan ook de wettelijke bepalingen.

Vijfde onderdeel,

In het kader van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat betrokkene hier inderdaad een partner en dochter heeft en dat het niet betwist kan worden dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging op de uitoefening van dit recht. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen echter deze inmenging.

Verwerende partij had evenwel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind volgens artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de afweging in de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging is, maar een louter stereotiepe en standaardmotivering. Deze miskent de echte fair balance toets die uitgevoerd moet worden op basis van heel concrete gegevens.

Verzoeker verblijft sedert 2009 in België.

Hij trachtte hier door middel van een regularisatie procedure een legaal verblijf te verkrijgen.

Hij heeft sinds eind 2009 een relatie met mevrouw G. D., die in het bezit is van een geldige verblijfskaart. Zij woonden praktisch altijd samen. Eerst op (...). Later in (...).

Uit hun relatie werd dd. 16.10.2014 hun dochter S.Z. geboren.

Verzoeker verliet op zestienjarige leeftijd zijn land van herkomst. Hij heeft nauwelijks familieleden in Algerije. Met zij die er nog verblijven, heeft hij geen contact.

Deze concrete feiten worden niet in beschouwing genomen door de stereotiepe motivering van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM vereist nochtans een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Verzoeker stelt ten slotte dat artikel 8 EVRM breder is dan het familieleven. Het behelst ook de bescherming van het privéleven.

Naar het privéleven werd door verwerende partij geen onderzoek verricht. Alleszins werd er geen rekening mee gehouden.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet;*
- art. 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet;*
- art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- art. 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- art. 8 EVRM.*

Uit de toelichting bij het eerste middel blijkt verzoekende partij tevens een schending van art. 74/12 van de Vreemdelingenwet aan te voeren.

Er wordt tevens gewag gemaakt van machtsmisbruik en onbevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing.

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat art. 74/11, 4de lid van de Vreemdelingenwet geen wettelijke basis zou zijn om een inreisverbod te nemen, zij houdt voor dat het desbetreffend artikel enkel betrekking zou hebben op de duur van een inreisverbod. Tevens voert zij aan dat art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet niet in een delegatiebevoegdheid zou voorzien.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

Verweerder benadrukt dat artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

6/20

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De kritiek van de verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat voormelde bepaling uitsluitend betrekking zou hebben op de modaliteiten van de tijdsduur van een inreisverbod.

Verweerder benadrukt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet weldegelijk -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- uitdrukkelijk voorschrijft in gevallen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een inreisverbod kan betekend worden aan een vreemdeling, met name omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De wettelijke bepaling vermeldt uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod, en vormt aldus weldegelijk een grondslag voor het opleggen van een inreisverbod.

De verzoekende partij wordt in haar beweringen manifest tegengesproken door de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij de bal volkomen mislaat waar zij beweert dat artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet geen rechtsbasis is voor het nemen van een inreisverbod op zich, maar enkel voor het bepalen van de in acht te nemen termijn.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Voorts meent verzoekende partij dat artikel 74/11, §1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan de gemachtigde.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar (...).

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”.

Terwijl artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt dat:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

(...) § 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen (...).”

Uit voormelde artikelen blijkt aldus duidelijk dat de beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen kan worden door de Minister of door zijn gemachtigde.

Terwijl verder dient te worden vastgesteld dat in het MB van 18.03.2009 duidelijk de delegatie wordt geregeld:

- artikel 5: “Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 74/11, § 1, leden 3 en 4; artikel 74/12, § 1 tot § 3; artikel 74/17, § 2, vierde en vijfde leden.

De personeelsleden binnen het bureau Permanentie van de Directie Controle Binnenland en Grenzen van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren zijn eveneens bevoegd voor de toepassing van artikel 74/11, § 1, derde en vierde lid, van de wet van 15 december 1980”;

- artikel 6: “§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 74/11, § 1, tweede lid.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent. (...).”

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier duidelijk dat de bestreden beslissing genomen werd door G. V., adviseur en gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Terwijl de ondertekenaar, de heer G. V., gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor hij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Staatssecretaris. Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing is genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

Er kan niet worden ingezien waarom deze adviseur niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te nemen, en verzoekende partij toont dit ook niet aan.

De kritiek van de verzoekende partij mist derhalve grondslag.

Aangezien verzoekende partij in een tweede, derde, vierde en vijfde onderdeel samenhangende kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, veroorlooft verweerder zich om deze onderdelen samen te behandelen.

Verzoekende partij voert aan dat de opgegeven motieven van de bestreden beslissing zouden falen. Zij houdt voor dat haar op quasi automatische wijze een inreisverbod voor een termijn van 8 jaar zou zijn opgelegd. Zij voert tevens aan dat zij geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft een dochter en een partner in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Bovendien kan de betrokkene zijn gezinsleven altijd verderzetten in zijn land van herkomst.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs; mededader. Feiten waarvoor hij op 01.02.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden effectief.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 20.08.2011, 24.10.2011, 19.01.2012, 27.02.2013, 27.03.2013, 27.07.2015, 15.10.2016. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de verschillende inreisverboden van 3 jaar die hem betekend werden op 27.03.2013 en 07.06.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van acht jaar.

Verzoekende partij is niet ernstig waar zij beweert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet zou hebben gemotiveerd waarom een inreisverbod voor een periode van acht jaar wordt opgelegd.

Verweerder laat gelden dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de duur van het opgelegde inreisverbod heeft gemotiveerd, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt. Zulks kan niet dienstig betwist worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt expliciet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris besliste tot afgifte van een inreisverbod van 8 jaar op grond van het feit dat verzoekende partij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dit geheel in overeenstemming met art. 74/11, 4de lid Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat uit lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het feit dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor zij op 01.02.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden effectief) het determinerend motief is van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij betwist dit determinerend motief overigens niet.

Verweerder laat voorts gelden dat het niet opvolgen van het bevel evident geen aanleiding kan geven tot een inreisverbod van 8 jaar, doch dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om bij het nemen van de bestreden beslissing tevens rekening te houden met de specifieke elementen van de persoonlijke situatie van verzoekende partij m.n. het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 20.08.2011, 24.10.2011, 19.01.2012, 27.02.2013, 27.03.2013, 27.07.2015 en 15.10.2016, wat zij overigens niet betwist.

De kritiek van verzoekende partij waar zij voorhoudt dat haar op “quasi automatische wijze” een termijn van 8 jaar zou zijn opgelegd, mist feitelijke grondslag.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat ook een minder lange termijn had kunnen worden opgelegd, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ook niet gehouden was om te motiveren waarom geen kortere geldingsduur voor het inreisverbod werd gekozen.

Zie dienaangaande:

“Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere- geldingsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

En ook:

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich in de bestreden beslissing zou beperkt hebben tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling, merkt verweerder op dat de kritiek van de verzoekende partij kennelijk gestoeld is op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing, nu uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk werd overwogen nopens de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft aldus wel degelijk in concreto geargumenteed om welke reden de verzoekende partij geacht moet worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder merkt voorts op dat de bestreden beslissing slechts een gevolg is van het eigen handelen van de verzoekende partij, die zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 01.02.2017 door de correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld.

Verweerder beklemtoont dat de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden niet ernstig kritiek kan uiten op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, geheel in overeenstemming met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod voor een periode van meer dan vijf jaar heeft opgelegd.

Zie ook:

“Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner niet naar Macedonië zou kunnen reizen. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen.”

(R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

En ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, rekening houdend met zowel de ernst van de feiten als het recent karakter van de veroordeling - verzoekende partij werd op 01.02.2017 veroordeeld - geheel terecht heeft

overwogen dat in de gegeven omstandigheden de verzoekende partij wel degelijk als een actueel ernstig gevaar voor de openbare orde moete worden beschouwd.

Bijgevolg werd in toepassing van artikel 74/11, §1, 4e lid van de Vreemdelingenwet allerm minst kennelijk onredelijk besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van acht jaar.

Zie ook:

“Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat een inreisverbod wordt opgelegd van acht jaren en zij voorhoudt dat ten onrechte is gesteld dat haar misdadig gedrag een ernstig en actueel risico inhoudt voor de schending van de openbare orde, kan deze redenering niet gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het recente karakter van de veroordeling is benadrukt en dat de verzoekende partij de openbare orde schendt nu zij illegaal in het land verblijft, wat zij niet weerlegt. De bestreden beslissing werd genomen overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarbij een inreisverbod van acht jaren tot de keuzemogelijkheid van de verwerende partij behoort. De argumentatie in de nota kan dienaangaande hernomen worden. Het plegen van diefstal vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde, te meer in casu de feiten dateren van november 2012, zoals blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen, waarnaar de bestreden beslissing verwijst.” (R.v.V. nr. 105.711 van 24 juni 2013)

En ook:

“Te dezen wordt er in toepassing van het vierde lid van deze bepaling een inreisverbod opgelegd van meer dan vijf jaar, met name acht jaar, omdat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt van de openbare orde. Er wordt daarbij gemotiveerd dat verzoeker op 14 oktober 2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en dat, gelet op het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, er een ernstig, reëel en actueel risico is op een nieuwe schending van de openbare orde. Omwille van het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene wordt besloten tot een termijn van acht jaar voor het inreisverbod. Derhalve stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat, zowel wat het opleggen van het inreisverbod betreft, als wat betreft de keuze van de geldingstermijn van het inreisverbod.

(...)

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van het vierde lid van de voormelde bepaling, dat toelaat een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen met het oog op het waarborgen van de openbare orde of de nationale veiligheid. Te dezen wordt wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

In de mate het middel gesteund is op de veronderstelling dat de maximumduur voorzien bij artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet werd opgelegd, is het dan ook niet dienend.” (R.v.V. nr. 146 012 van 22 mei 2015)

In zoverre verzoekende partij nog verwijst naar het arrest dd. 31.03.2016 Raad (nr. 165.107) van Uw Raad, benadrukt verweerder dat deze verwijzing geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij zich in dezelfde omstandigheden zou bevinden. Het desbetreffende arrest betreft immers een beroep tegen een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de in casu bestreden beslissing een inreisverbod van 8 jaar betreft.

Volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Waar verzoekende partij voorhoudt dat er geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van het kind volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, benadrukt verweerder dienaangaande dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zie ook:

“Verzoekers houden vervolgens voor dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft nagelaten de bepalingen van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Voormelde wetsartikelen leggen verweerder een aantal verplichtingen op bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissingen zijn evenwel geen verwijderingsmaatregelen, doch inreisverboden, zodat verzoekers in voorliggende zaak niet nuttig kunnen verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, waarin bovendien geen bijkomende formele motiveringsverplichting kan worden gelezen.” (R.v.V. nr. 137 877 van 3 februari 2015)

“Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt duidelijk dat dit artikel enkel van toepassing bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling speelt dus niet bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wat hier het geval is. Verzoekers betoogt dat steunt op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, mist juridische grondslag.” (R.v.V. nr. 135 117 van 16 december 2014)

Verder houdt verzoekende partij voor dat er geen proportionaliteitsafweging in de zin van art. 8 EVRM zou zijn gebeurd. Er zou bovendien sprake zijn van een stereotiepe motivering

14/20

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder vooreerst gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk uitdrukkelijk werd gemotiveerd nopens het gezinsleven in het Rijk, waarbij echter terecht werd opgemerkt dat artikel 8 EVRM geen absolute bescherming voorziet.

Zie dienaangaande de motieven van de bestreden beslissing:

“(…)

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft een dochter en een partner in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Bovendien kan de betrokkene zijn gezinsleven altijd verderzetten in zijn land van herkomst.

(…)”

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing klaarblijkelijk omtrent de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, werd gemotiveerd, zodat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing stereotiep zou zijn gemotiveerd.

Dienaangaande merkt verweerder op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Voorts wijst verweerder er op dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een inreisverbod (bijlage 13sexies) te betekenen aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft, een gevaar betekent voor de openbare orde én bovendien reeds veelvuldig bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Terwijl in casu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens terecht werd overwogen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht moet worden de openbare orde te schaden.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven met haar partner en kind. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent

en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk gewezen werd op het feit dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in casu niet kan primeren op de bescherming van de openbare orde.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan, zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris ook uitdrukkelijk overwogen werd.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij nog aanhaalt dat zij geen enkele band meer heeft met het land van herkomst, benadrukt verweerder dat de bestreden beslissing slechts een gevolg is van het eigen handelen van de verzoekende partij, die zich schuldig maakte aan het plegen van een ernstig misdrijf. Terwijl zij er ook zelf voor koos om haar illegaal verblijf in België te bestendigen en geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar werden betekend.

Zie dienaangaande:

“Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner niet naar Macedonië zou kunnen reizen. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen.”

(R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl er ook geen sprake is van machtsmisbruik.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid en artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod en dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van acht jaar omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het eerste middel aan dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, zowel voor wat betreft de grondslag van het inreisverbod als voor wat betreft de duur, terwijl deze bepaling enkel handelt over de duur van het inreisverbod en niet als basis kan dienen voor het nemen van een inreisverbod.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu kan verzoeker niet worden gevolgd. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat voor het opleggen van het inreisverbod wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Dit tweede lid bepaalt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In de bestreden beslissing wordt op het einde uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet om te verantwoorden waarom de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van acht jaar, met name omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Gelet op de verwijzing naar twee verschillende wetsbepalingen, enerzijds wat betreft de grondslag van het inreisverbod en anderzijds wat betreft de duur van meer dan vijf jaar, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog inzake de schending van de formele motiveringsplicht en het ontbreken van een wettelijke grondslag voor het opleggen van het inreisverbod.

3.1.3.2. Verzoeker voert aan dat er geen delegatiemogelijkheid voorzien is in artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden gewezen op artikel 74/11, § 2 van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het wel degelijk de minister of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen onthouden. Hieruit blijkt

dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231.043).

De bestreden beslissing werd genomen door G. V., adviseur bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 5 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit) luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [...] ; artikel 74/11, § 1, leden 3 en 4; [...].

Zijn eveneens bevoegd voor de toepassing van artikel 74/11, § 1, derde en vierde lid, van de wet van 15 december 1980, de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren en die :

1° hun functie bij het bureau Permanentie van de Directie Controle Binnenland en Grenzen uitoefenen; of

2° die te dien einde met naam en toenaam aangeduid worden door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of diegene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dit door middel van een door hem gedateerd en ondertekend schrijven.”

In casu werd het bestreden inreisverbod voor een duur van acht jaar in toepassing van artikel 74/11, vierde lid van de vreemdelingenwet genomen door G.V., adviseur bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals voorzien in artikel 5 van het delegatiebesluit. Er kan aldus worden aangenomen dat adviseur G.V. bevoegd was tot het nemen van de *in casu* bestreden beslissing.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoeker dus niet worden gevolgd in zijn betoog dat enkel de minister of staatssecretaris zelf de thans bestreden beslissing zou kunnen nemen en dat de steller van de akte *in casu* onbevoegd is.

3.1.3.3. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing een termijn van meer dan vijf jaar oplegt op basis van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en dat tevens wordt gesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, noch aan eerdere inreisverboden. Verzoeker voert aan dat het motief van het geen gevolg geven aan eerdere bevelen, geen juridische basis heeft in de bestreden beslissing waarin enkel naar artikel 74/11, § 1, vierde lid wordt verwezen en niet naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent bijkomend dat het niet opvolgen van een bevel geen aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar, daar maximaal drie jaar voorzien is.

Zoals reeds werd gesteld bij de bespreking van het eerste onderdeel van het eerste middel, bevat de bestreden beslissing *in casu* wel degelijk een verwijzing naar zowel artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet (reden waarom de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod, in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten) als een verwijzing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet (reden waarom een termijn van meer dan vijf jaar wordt opgelegd). Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog. Waar verzoeker meent dat het niet opvolgen van een bevel *in casu* aanleiding gaf tot het opleggen van een termijn van acht jaar, wordt opgemerkt dat de reden voor het opleggen van een termijn van acht jaar is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, en niet dat hij voorgaande bevelen niet heeft opgevolgd. Tevens wordt verwezen naar punt 3.1.3.1. van dit arrest.

Een schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn gunstig verleden en zijn blanco strafblad, wordt verwezen naar punt 3.1.3.4 van dit arrest.

3.1.3.4. In een derde onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat de termijn zelf specifiek gemotiveerd moet worden (artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet) maar dat *in casu* een

automatisme werd gehanteerd: er wordt een termijn van acht jaar opgelegd louter door te verwijzen naar de veroordeling van verzoeker. Er wordt geen specifieke motivering gegeven wat betreft verzoekers specifieke situatie, de specifieke aard van de veroordeling, het feit dat het een eerste veroordeling betreft, zijn lange verblijfsduur, zijn familiale situatie (partner en kind, geen contact meer met familie in land van herkomst), zijn integratie. Verzoeker voegt hieraan toe dat, in de mate er al met de specifieke omstandigheden rekening zou zijn gehouden, *quod non*, de overwegingen inzake artikel 8 van het EVRM falen. Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar wat hij in het tweede onderdeel uiteenzette (gunstig verleden en blanco strafblad).

De bestreden beslissing bevat volgende motivering over de termijn van acht jaar:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

O Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft een dochter en een partner in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Bovendien kan de betrokkene zijn gezinsleven altijd verderzetten in zijn land van herkomst.

Betrokkene heeft, zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs; mededader. Feiten waarvoor hij op 01.02.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve 9 maanden effectief. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 20 08 2011 24.10.2011, 19.01.2012, 27.02.2013, 27.03.2013, 27.07.2015, 15.10.2016. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de verschillende inreisverboden van 3 jaar die hem betekend werden op 27.03.2013 en 07.06.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat inzake de opgelegde termijn van acht jaar en die specifiek is toegespitst op de situatie van verzoeker. Er wordt niet enkel automatisch verwezen naar zijn veroordeling.

De Raad dient, louter ten overvloede, te duiden dat de verwerende partij vermag om in gelijkaardige situaties steeds te opteren voor een inreisverbod met een zelfde welbepaalde duur (zie bijvoorbeeld ook de aanbeveling van de Europese Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergerelateerde taken (COM(2015) 6250 final) en het bijbehorende terugkeerhandboek, p. 64: "Lidstaten mogen verschillende termijnen voor verschillende categorieën van situaties hanteren, bijvoorbeeld 10 jaar als algemene regel voor gevallen waarin de openbare orde in het geding is en 20 jaar in zeer ernstige omstandigheden."). Een dergelijk gedrag toont slechts aan dat de verwerende partij niet willekeurig optreedt en dat zij oog heeft voor een gelijke behandeling van alle vreemdelingen en voor het rechtszekerheidsbeginsel.

In de motieven inzake de termijn wordt vooreerst verwezen naar verzoekers dochter en partner in België, wordt erkend dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat de beslissing een inmenging vormt in dit gezins- en privéleven, dat deze inmenging echter gerechtvaardigd wordt door de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan zijn privébelangen, dat hij zijn gezinsleven kan verder zetten in zijn land van herkomst, dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, dat hij voor deze feiten werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor 3 jaar behalve 9 maanden effectief, dat gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare

orde te kunnen schaden, dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en aan inreisverboden, dat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing, dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en het zeer ernstig verstoren van de openbare orde, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie waaronder zijn familieleven in België, zijn integratie en verblijfsduur en de reden waarom hij veroordeeld werd.

Waar verzoeker meent dat deze motieven niet volstaan of niet proportioneel zijn, uit hij kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert hij feitelijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de veroordeling van verzoeker wordt vermeld, dat de aard van de inbreuken wordt verduidelijkt (inbreuken op de drugswetgeving) en dat overwogen wordt dat, gezien de ernst van deze feiten, verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hieruit blijkt dat niet enkel rekening werd gehouden met de veroordeling van verzoeker maar ook met het feit dat hij inbreuken heeft gepleegd op de drugswetgeving en dat, door de ernst van de feiten, verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Bijgevolg wordt niet louter op grond van zijn veroordeling geoordeeld, maar ook op grond van het soort feiten dat aan de basis lag van de veroordeling en verzoekers gedrag.

Verzoeker toont door aan te voeren dat hij slechts één maal werd veroordeeld, dat hij daarvoor een blanco strafblad had en dat in het vonnis wordt vermeld dat rekening werd gehouden met zijn gunstig verleden, niet aan dat de verwerende partij zijn situatie incorrect heeft ingeschat. Hij weerlegt met deze bewering immers niet dat de door hem gepleegde feiten ernstig zijn. Hij lijkt tevens te vergeten dat de verspreiding van verdovende middelen verwoestende effecten kan hebben en de gezondheidstoestand van de gebruikers in gevaar kan brengen.

Inzake verzoekers familiaal leven wordt verwezen naar de bespreking van het vijfde onderdeel van het eerste middel.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie, dat de bestreden beslissing zou steunen op een niet correcte feitenvinding of dat de motieven kennelijk onredelijk zijn.

3.1.3.5. In een vierde onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat het opleggen van een duur van meer dan vijf jaar geen verplichting is maar een discretionaire mogelijkheid en betwist hij dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker wijst erop dat enkel zijn ene veroordeling vermeld wordt, dat niet kon worden besloten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten, dat er geen inschatting is van de straf die hij heeft ondergaan en dat er geen inschatting is van zijn vaderschap en zijn familieleven, wat tot gevolg kan hebben dat hij zich in de toekomst zou onthouden van strafrechtelijke inbreuken.

De Raad kan, met verwijzing naar de bespreking van het derde onderdeel van het middel, slechts herhalen dat het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die strafbare feiten pleegde zoals inbreuken op de drugswetgeving en hiervoor ook werd veroordeeld – zodat de feiten niet meer kunnen worden betwist – te beschouwen als een ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Het is ook niet incorrect of kennelijk onredelijk om het feit dat verzoeker effectief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf te betrekken bij de beoordeling van de vraag of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en om veel belang te hechten aan deze veroordeling.

De verwijzing naar rechtspraak inzake de verwijdering van burgers van de Unie is voorts niet relevant daar verzoeker geen burger van de Unie is, doch een onwettig in het Rijk verblijvende derdelander en de strengere normen inzake de weigering van het verblijf en de verwijdering van burgers van de Unie niet toepasbaar zijn bij het opleggen van een inreisverbod aan een derdelander.

Verzoeker stelt dat er geen indicaties zijn dat hij zal hervallen en nieuwe strafbare feiten zal plegen, zeker niet nu hij vader is geworden. De Raad merkt vooreerst op dat het kind van verzoeker reeds geboren was (16 oktober 2014) en zijn familieleven dus reeds bestond op het ogenblik dat hij de strafbare feiten gepleegd heeft (eind 2016), zodat er geen indicatie is dat het vaderschap hem zal behoeden voor het plegen van misdrijven. Tevens kan in dit verband opgemerkt worden dat er evenmin indicaties zijn dat verzoeker zich plots zal schikken naar de Belgische wetten en geen nieuwe strafbare feiten zal plegen. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij dienstige gegevens in het voordeel van verzoeker over het hoofd heeft gezien.

3.1.3.6. In een vijfde onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat er geen proportionaliteitsafweging is inzake zijn familieleven in België en dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst op het familieleven met zijn partner, van Turkse nationaliteit en tot onbeperkt verblijf in het Rijk gemachtigd, en met wie hij reeds enige tijd samenwoont, en hun kind en op het feit dat hij geen contact meer heeft met zijn familieleden die nog in Algerije verblijven.

Inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en dat voormelde wetsbepaling slechts van toepassing is bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij wel degelijk naging of er in hoofde van verzoeker belangen spelen die kunnen primeren op het algemeen belang en die dienden te worden afgewogen tegen de vastgestelde ernstige bedreiging van de openbare orde, doch oordeelde dat dergelijke belangen ondergeschikt zijn aan de bescherming van de openbare orde.

De toelichting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. Zoals reeds gesteld heeft de verwerende partij gemotiveerd dat hij de bepalingen van dit verdragsartikel in aanmerking nam en dat hij een inmenging in het gezinsleven van verzoeker vereist achtte ter bescherming van de openbare orde en om nieuwe strafbare feiten te voorkomen. De verwerende partij heeft hierbij verwezen naar het feit dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs waarvoor hij werd veroordeeld en dat hij door de ernst van deze feiten geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Het gegeven dat verzoeker werd veroordeeld wordt niet betwist en de verwerende partij vermag, conform het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, tussen te komen in het privé- of gezinsleven voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad dient er tevens op te wijzen dat verzoeker geen “settled migrant” (vrije vertaling: een gevestigde vreemdeling) is, doch dat hij tijdens een onwettig verblijf een gezinsleven in België tot stand bracht en dat diens persoonlijke belangen dus minder zwaar kunnen doorwegen. Het EHRM oordeelde namelijk reeds dat wanneer de autoriteiten in een staat geconfronteerd worden met een gezinsleven als “fait accompli” (vrije vertaling: een voldongen feit) dit niet impliceert dat deze autoriteiten, ingevolge hiervan, een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting hebben om deze vreemdeling tot een verder verblijf toe te laten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland, § 44). De verwerende partij kan oordelen dat een zwaarder gewicht dient te worden toegekend aan overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde.

Volledigheidshalve wordt tevens opgemerkt dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat hij enkel in België een gezinsleven met zijn partner en het nog geen driejarig kind kan hebben. Het kind van verzoeker is immers nog op een leeftijd waarop het zich gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan een leven in een ander land (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij geen passende belangenafweging heeft doorgevoerd en dat de beslissing om hem – een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling die ernstige strafrechtelijke inbreuken pleegde – een inreisverbod op te leggen disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.1.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 8 EVRM.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing

is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben

(zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen ". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Hij had kunnen opwerpen om welke redenen er niet de bevelen om het grondgebied te verlaten gevolg was gegeven.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn familiale toestand, zijn lang verblijf in België, het feit dat hij hier een kind van 2,5 jaar en een vriendin heeft, diende in rekening te worden gebracht.

Hij had kunnen wijzen op het feit dat zijn gezinsleven zich in België afspeelt en hij in zijn land van herkomst geen familieleden meer heeft, waarmee hij in contact staat. Hij leeft hier al heel zijn meerderjarige leven.

Hij had ook de omstandigheden kunnen uitleggen van zijn correctionele veroordeling, zijn spijt hierover en het feit dat hij voorheen een blanco strafregister had (stuk 8).

Met al deze omstandigheden is in de beslissing geen rekening gehouden.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging" , niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 41 EU-Handvest;

- art. 8 EVRM.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat indien hij zou zijn gehoord, hij argumenten had kunnen uiteenzetten die tot een andere beslissing zouden hebben geleid.

Verweerder laat vooreerst gelden dat het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals heeft gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlenen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op art. 41 van het Europees Handvest beroepen.

Verweerder benadrukt verder dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van

de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog omtrent het gezinsleven en artikel 8 EVRM, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

19/20

In casu is verweerder op de hoogte van het bestaan van een gezinsleven. Immers wordt uitdrukkelijk gemotiveerd nopens het gezinsleven, doch er werd hieromtrent geoordeeld dat geen schending van artikel 8 EVRM kan weerhouden worden. Het loutere feit dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, volstaat geenszins.

Terwijl loutere feit dat de verzoekende partij aanvoert dat zij in het land van herkomst geen familieleden meer zou hebben en zij tevens voorhoudt spijt te hebben van het door haar gepleegde misdrijf, geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, dat zij hiervoor op 01.02.2017 door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden werd veroordeeld en zij, gezien de ernst van deze feiten, geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

Bovendien is ook de verwijzing van verzoekende partij naar het feit dat zij voorheen een blanco strafblad had in het licht van de bestreden beslissing volstrekt irrelevant, aangezien dit geen betrekking heeft op de actuele situatie van verzoekende partij.

In zoverre verzoekende partij nog aanvoert dat zij de redenen waarom zij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, had kunnen opwerpen, laat verweerder nog gelden dat ook deze argumentatie niet van die aard is om de bestreden beslissing te beïnvloeden.

Zij toont op die manier immers niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht zou hebben geoordeeld dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 20.08.2011, 24.10.2011, 19.01.2012, 27.02.2013, 27.03.2013, 27.07.2015 en 15.10.2016. In tegendeel, zij bevestigt dit zelfs.

Gelet op het voorgaande toont verzoekende partij dan ook niet aan dat er sprake is van elementen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het is nochtans aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november

2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede en vierde lid van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan de verzoeker gedurende acht jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twiifel dat het opleggen van een inreisverbod een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Voorts blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het opleggen van een inreisverbod heeft dus plaats in het kader van de tenuitvoerlegging van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aangezien niet kan worden ontkend dat een besluit tot het opleggen van een inreisverbod de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In het kader van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet houdt het hoorrecht voorts in dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de vreemdeling door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken.

Daargelaten de vraag of verzoeker diende te worden gehoord door de gemachtigde alvorens hem een inreisverbod werd afgegeven, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker voert in het middel aan dat, was hij gehoord geweest, hij had kunnen meedelen om welke redenen hij geen gevolg had gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en dat hij zijn gezinstoestand had kunnen vermelden: hij leeft sinds geruime tijd in België samen met zijn legaal verblijvende partner en hun kind van 2,5 jaar, zijn gezinsleven speelt zich in België af en in zijn land van herkomst heeft hij geen familieleden meer waarmee hij in contact staat. Hij had kunnen wijzen op de noodzaak om een belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verwerende partij op de hoogte was van de gezinstoestand van verzoeker en uit de bestreden beslissing blijkt dat er een afweging plaatsvond in het kader van artikel 8 van het EVRM. In het middel duidt verzoeker niet wat de redenen zijn waarom hij geen gevolg heeft gegeven aan de vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel elementen aanvoert waaromtrent hij gehoord had willen worden, maar dat enerzijds uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij van al deze elementen reeds op de hoogte was, en desondanks toch de bestreden beslissing heeft genomen, en anderzijds dat verzoeker niet verduidelijkt waaruit deze elementen concreet bestaan meer bepaald wat de reden is waarom hij geen gevolg heeft gegeven aan de vroegere bevelen. Zodoende dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij had kunnen aanvoeren die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name een niet-afgifte van het inreisverbod of het vaststellen van een kortere duur van het inreisverbod. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De schending van het hoorrecht vervat in artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2. Inzake artikel 8 van het EVRM wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET